

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **Z. V.**, zastoupeného JUDr. Milanem Ostřížkem, advokátem se sídlem Sadová 553/8, Ostrava-Moravská Ostrava, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení** se sídlem Praha 5, Křížová 25, k žalobám proti rozhodnutím žalované ze dnů 9. 4. 2015 a 27. 7. 2015, obě vydaná pod číslem X, **o nároku na starobní důchod,**

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí ze dne 9. 4. 2015 číslo X **se z a m í t á .**
- II. Žaloba proti rozhodnutí ze dne 27. 7. 2015 číslo X **se z a m í t á .**
- III. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

[1] Žalobci nebyl přiznán starobní důchod k datu dosažení 58 let věku, poněvadž nezískal potřebnou dobu pojištění v preferované pracovní kategorii, byl mu přiznán až k datu dosažení 59 let věku.

[2] Žalobce se včasnými žalobami domáhal zrušení obou rozhodnutí uvedených v záhlaví tohoto rozsudku, když shodně v obou žalobách namítal nesprávné zařazení

učebního poměru v letech 1971 až 1974 do pracovní kategorie, když dle něho toto období mělo být správně zařazeno do pracovní kategorie I.B, s odkazem na překlasifikování pracovních kategorií v koksárenských provozech v r. 1985. Proto je nutno i dobu učebního oboru přehodnotit do I.B pracovní kategorie. Z tohoto důvodu navrhl obě rozhodnutí zrušit a věci vrátit žalované k dalšímu řízení.

[3] Žalovaná k žalobám uvedla, že podmínky nároku na starobní důchod jsou stanoveny v ustanoveních § 28 až 32 ZDP. Podle § 74 zdp nároky na snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod podle předpisů platných před 1. lednem 1996 po odpracování stanovené doby zaměstnání v I. pracovní kategorii nebo I. (II.) kategorii funkcí zůstávají zachovány do 31. prosince 2018. Snížená věková hranice pro vznik nároku na starobní důchod se přitom považuje pro účely tohoto zákona za důchodový věk. Podle ust. § 21 odst. 1 písm. d) zákona č. 100/1988 Sb. má občan nárok na starobní důchod, jestliže byl zaměstnán nejméně 25 roků a dosáhl aspoň 58 let, byl-li zaměstnán nejméně 20 roků v zaměstnání I.B pracovní kategorie. Podle ust. § 174 zákona č. 235/1992 Sb. občan, který vykonával před 1. lednem 1993 zaměstnání I.B pracovní kategorie, má po 31. prosinci 1992 nárok na starobní důchod, jestliže byl zaměstnán nejméně 25 roků a dosáhl věku alespoň 59 let byl-li zaměstnán nejméně 15 roků v zaměstnání I.B pracovní kategorie a toto zaměstnání trvalo ke dni 31. prosince 1992. Dle dokladů nacházejících se v evidenci žalované, a které žalobce přiložil k žádosti o starobní důchod, odpracoval žalobce v zaměstnání zařazeném do I.B pracovní kategorie pouze 17 roků a 326 dnů. S ohledem na výše uvedené zákonné předpisy žalobci nárok na starobní důchod v 58 letech věku nevznikl, neboť nezískal potřebných 20 roků zaměstnání v I.B pracovní kategorii. V případě žalobce nemohla tedy žalovaná postupovat jinak, než jeho žádost o starobní důchod zamítnout, neboť nebyly splněny kogentní normou stanovené podmínky pro přiznání důchodu. Žalovaná je přesvědčena, že jedině zaměstnavatel je oprávněn zařazovat zaměstnání do preferovaných pracovních kategorií. Povinností organizací bylo při vykazování preferované pracovní kategorie sledovat nejen, že činnost byla vykonávána na rizikovém pracovišti podle popisu práce uvedené v resortním seznamu, ale též zda pracující soustavně nebo převážně práce uvedené v resortním seznamu vykonával. Časová převaha vykonávané práce se přitom sledovala v období kalendářního měsíce dokonce po jednotlivých hodinách a zaměstnání se zařazovalo do preferované kategorie s ohledem na celkový počet hodin té činnosti, která převažovala. Podle evidenčního materiálu vykonával žalobce v době od 1.9.1971 do 31.12.1972 zaměstnání zařazené do II. pracovní kategorie a v době od 1.1.1973 do 30.4.1974 bylo jeho zaměstnání zařazeno do III. pracovní kategorie. Žalovaná při svém rozhodování a hodnocení doby zaměstnání od 1.9.1971 do 30.4.1974 vycházela z řádně vyplněných a zaměstnavatelem potvrzených evidenčních listů důchodového pojištění a o údajích v nich uvedených nemá důvod pochybovat. Ostatně žalobce správnost svého zařazení do příslušné pracovní kategorie na počátku každého následujícího roku potvrzoval na evidenčních listech svým podpisem a v případě uvedení nesprávných údajů tak měl možnost tuto evidenci rozporovat.

[4] Žalovaná rozhodnutím ze dne 9. 4. 2015 zamítla námitky a potvrdila své rozhodnutí ze dne 31. 1. 2014, jímž zamítla žalobci žádost o starobní důchod pro

nesplnění podmínek ustanovení § 29 a § 74 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, ustanovení § 174 zákona č. 235/1992 Sb., a ustanovení § 21 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 31.12.1995, neboť mu nárok na snížení důchodového věku ke dni 14.3.2014 nevznikl.

[5] Rozhodnutím ze dne 27. 7. 2015 žalovaná zamítla námitky a potvrdila své rozhodnutí ze dne 7. 5. 2015, jímž žalobci přiznala od 14. 3. 2015 starobní důchod podle ustanovení § 29 odst. 1 zdp ve výši 13.449 Kč měsíčně.

II.

[6] Krajský soud při přezkoumávání napadených rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné.

[7] Z obsahu správních spisů bylo zjištěno, že žalobce poprvé podal žádost o starobní důchod dne 21. 11.2013 s datem přiznání 14. 3. 2014. O žádosti bylo rozhodnuto dne 31. 1. 2014 tak, že žádost pro nesplnění podmínek ust. § 29 a § 74 zákona č. 155/1995 Sb., § 174 zákona č. 235/1992 Sb. a § 21 zákona č. 100/1988 Sb. byla zamítnuta z důvodu, že v pracovní kategorii I.B získal započítatelných pouze 17 let a 326 dnů, namísto 20 let. Součástí je OLDP ze dne 22. 1. 2014, ve kterém je vykázáno období v od 1.9.1971 do 31.12.1972 488 dní ve II. pracovní kategorii, a dále je v preferované pracovní kategorii I. s nárokem v 58 letech vykázáno 4263 dnů od 1.5.1974 do 31.12.1985, dále 76 dnů od 1.1.1986 do 31.5.1986, od 1.1.1987 do 31.12.1992 2190 dnů, přičemž však v období od 1.6.1986 do 31.12.1986 je vykázáno 214 dnů ve II. pracovní kategorii.

[8] Druhou žádost o starobní důchod s datem přiznání k 14. 3. 2015 podal dne 16. 3. 2015. Této žádosti bylo vyhověno a starobní důchod byl přiznán rozhodnutím ze dne 7. 5. 2015 ode dne 14. 3. 2015.

[9] K otázce výkonu zaměstnání v preferované pracovní kategorii I.B v době od 1. 9. 1971 do r. 1974 – doba učebního poměru, jsou v dávkovém spise založeny kopie evidenčních listů důchodového zabezpečení, a to potvrzující od 1. 9. 1971 do 31. 12. 1971 122 dnů ve II. pracovní kategorii a od 1. 1. 1972 do 31. 12. 1972 366 dnů ve II. pracovní kategorii vystavené OKR-Důl Hlubina, n.p. a následná doba od 1. 1. 1973 až do 9. 7. 1974 je vykázána Odborným učilištěm Báňských strojírny OKR, n.p. ve III. pracovní kategorii.

[10] Z obsahu správních spisů spoluúčnů M. S., Z. K. a F. K. bylo zjištěno, že všichni tito mají zcela shodně s žalobcem vykázanou dobu učebního poměru ve II. pracovní kategorii od 1. 9. 1971 do 31. 12. 1972 a ve III. pracovní kategorii dobu od 1. 1. 1973 do 9. 7. 1974.

[11] U jednání soudu žalobce uvedl, že v r. 1971 uzavřel s koksovny učební smlouvu a nastoupil do učení na učiliště Dolu Hlubina. Učební praxi však vykonávali na Koksovně Karolina. Pracovali jak v dílnách, tak provozech. Bohužel po roce učení učiliště bylo zrušeno a je, jako zámečnické učně, přeřadili na Báňské strojírny OKR (dále jen BASTRO) a havíře na Důl Vítězný únor. Paní H. to dobře věděla, kde jejich

učni pracují, tak to vypsala správně v preferované kategorii na rozdíl od BASTRA, kteří měli své učňovské dílny jen ve III. kategorii. Nevykonávali praxi v učebních provozech BASTRA, ale nadále na stejných pracovištích jako v 1. ročníku. „Bastráci“ měli své učiliště. Pokud se týká Koksovný Karolina, ta měla uhelné prádlo, které je běžně u dolů, proto důlní zámečníci se na koksovně učili svůj důlní obor. V roce 1985 se změnila pracoviště na jedničku, a to zpětně, a proto by šel v 58 letech do starobního důchodu. Pokud se týká výkonu odborné praxe, pak vchod do šaten byl společný, byl oddělen mříží. Dílna byla také společná – pro zámečníky. Část byla vyčleněna pro učňovské středisko. Učni, zvláště v druhé polovině roku, už chodili do provozu. Např. na koksovně – na baterie, do chemie, všude, kde je poslali. Bylo to myšleno tak, aby si udělali kolečko po provozu a ke všemu přičichli. Pracoval na jednom pracovišti, a přesto prošel celou koksovnou.

[12] Z výpovědi svědkyně M. V., pracovnice OKK Koksovný, bylo zjištěno, že pravidelnost odborného výcviku byla prováděna na různých pracovištích a střediscích firmy, učni pracovali i v dílnách a v r. 1985 pak došlo zpětně k přehodnocení pracovních kategorií I., protože v předcházejících obdobích tam byla jenom II. pracovní kategorie. V r. 1985 došlo k přiznání I. pracovních kategorií i pro pracovníky koksovný. Došlo k vymezení výrobních středisek a pracovišť, která byla zařazena do I. pracovní kategorie. Do této kategorie bylo zařazeno středisko koksových pecí a chemické výroby, nepatřila tam úpravna uhlí, uhelná služba, laboratoře, všeobecná údržba. Pokud šlo o učně, tak aby poznali veškerou činnost, tak dělali kolečko, tzn., že dvě směny byli na koksových pecích, pak další směny uhelná služba, která nebyla v kategoriích, vlastně se točili, aby poznali všechnu problematiku. Je pravdou, že nemá přesné poznatky, do jaké míry v jednotlivém ročníku učení se jejich učni zúčastňovali odborné praxe na odborných pracovištích, jen vyčetla z metodického pokynu ČSSZ z roku 1985, že v 1. ročníku se praxe nezúčastňovali a naplno až ve 3. ročníku, že tu podmínku mohli splnit až ve 3. ročníku, kdy ten výcvik byl pravidelný. Po převodu učňů z Dolu Hlubina na Báňské strojírný nemohlo dojít ke změně výkonu odborného výcviku učňů na jiných pracovištích, než na kterých vykonávali tuto činnost, kdy ještě učební obor se vykonával u Dolu Hlubina, neboť učni při sepisování smlouvy podepisovali učňovskou smlouvu, která předcházela pracovní smlouvě a k důkazu předložila pracovní smlouvu mezi žalobcem a n.p. OKK Koksovný ze dne 21. 2. 1973, která potvrzuje, že v době uzavření pracovní smlouvy, žalobce se t.č. připravoval ve II. roce učebního poměru v oboru provozní zámečník na Odborném učilišti BASTRO a po vykonání závěrečné učňovské zkoušky bude zařazen jako provozní zámečník, což je sjednaným druhem práce údržba závodu Karolina.

[13] Z „učebních dokumentů pro učební obory“ vydané ministerstvem školství ze dne 21. 4. 1967, čj. 12734/67-II/2, z učebního plánu učebního oboru 24.24.2-provozní zámečník soud zjistil, že ve I. ročníku bylo celkem 18 týdenních hodin vyučovacích předmětů bez nepovinných předmětů a 18 týdenních hodin odborného výcviku, ve II. ročníku se poměr týdenních hodin mezi vyučovacími předměty a odborným výcvikem změnil ve prospěch odborného výcviku 18 : 21 a ve třetím ročníku poměr týdenních hodin činil 12 : 30.

[14] Po provedeném dokazování svědeckou výpovědí M. V., vyjádřením žalobce a listinnými důkazy výše uvedeným, dospěl soud k závěru, že má dostatečné důkazy pro právní zhodnocení věci, a proto již neprováděl další dokazování.

[15] K žalobě proti rozhodnutí ze dne 27. 7. 2015. Žalobce žádostí ze dne 16. 3. 2015 se domáhal přiznání starobního důchodu ode dne 14. 3. 2015 a žádosti bylo vyhověno. Žalobní námitka ohledně započtení doby učení v letech 1971 – 1974 do preferované pracovní kategorie I.B je zcela ve vztahu k uvedenému rozhodnutí nadbytečná, neboť i při teoretické úvaze o důvodnosti námitky ohledně výkonu činnosti v době učení v I. B pracovní kategorie, je toto bez vlivu na nárok na starobní důchod k datu 16. 3. 2015. Česká správa sociálního zabezpečení žalobci zcela vyhověla rozhodnutím ze dne 27. 7. 2015. Rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí je vymezen jednak žalobními body (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a jednak věcným rozsahem rozhodnutí, který v dané věci je dán žádostí o starobní důchod k datu 14. 3. 2015.

[16] K žalobě proti rozhodnutí ze dne 9. 4. 2015. Jedinou žalobní námitkou opět bylo započtení doby učení v preferované pracovní kategorii I. B, neboť tak by žalobce dosáhl 20 let v I.B pracovní kategorii a vznikl by mu nárok na starobní důchod v 58 letech věku.

[17] Možnost zařazení činnosti do preferované pracovní kategorie byla postavena na filosofii, že činnost je vykonávána soustavně a převážně v místech, která se za tehdejšího stavu vědy a techniky vykonávala za zvlášť obtížných pracovních podmínek, zejména se jednalo o taková zaměstnání, v nichž se vykonávaly práce škodlivé zdraví nebo práce zvlášť nebezpečné. Pro zařazení zaměstnání do preferované pracovní kategorie rozhoduje tak časová převaha vykonávané práce a současně lze hodnotit jen takovou dobu výkonu zaměstnání, která jsou uvedena v resortních seznamech, v nichž se pracovní činnost uvedená u jednotlivých povolání vykonává soustavně. Pokud vykonávána činnost měla povahu střídání různých druhů pracovních činností, či provozní důvody toto vyžadovaly, pak bylo nutno vždy zkoumat, zda časově převažovala pracovní činnost odůvodňující zařazení zaměstnání do preferované pracovní kategorie či nikoliv. Rozhodující pro určení pracovní kategorie v takových případech byla časová převaha vykonávané práce v pozorovacím období jednoho kalendářního měsíce.

[18] Nosným právním ustanovením k otázce zařazení pracovní činností do pracovních kategorií byl § 14 zákona č. 100/1988 Sb. Druhý odstavec tohoto ustanovení upravoval zařazování do preferovaných kategorií tak, že do I. pracovní kategorie byla zařazena zaměstnání, v nichž se vykonávaly soustavně a v průběhu kalendářního měsíce převážně práce rizikové, při kterých docházelo k častým a trvalým poruchám zdraví pracujících působením škodlivých fyzikálních a chemických vlivů. Soud potvrzením v předcházejí větě zdůraznil právě časovou převahu vykonávané práce. Ustanovením § 17 zákona č. 100/1988 Sb. byla vláda zmocněna ke stanovení druhů práce vykonávané v rizikovém prostředí, což bylo realizováno nařízením vlády ČSSR č. 117/1988 Sb. o zařazování zaměstnání do I. a II. pracovní kategorie pro účely důchodového zabezpečení ze dne 1. 10. 1988.

[19] Otázce započtení učebního poměru v preferované pracovní kategorii je věnováno ust. § 3 odst. 1 nař. vlády ČSSR č. 117/1988 Sb., dle kterého se *doba studia žáka středního odborného učiliště připravovaného pro zaměstnání I. (II.) pracovní kategorie se započítává jako doba zaměstnání této pracovní kategorie, jestliže se praktické vyučování provádí pravidelně na pracovištích nebo v provozech, kde se vykonávají zaměstnání I. (II.) pracovní kategorie. Jde-li o zaměstnání I. pracovní kategorie v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech, započítává se takto doba studia od počátku školního roku, v němž se žák podle*

učebního plánu pravidelně připravuje na budoucí povolání na pracovištích v podzemí.

[20] Žalobce v žalobě jednak tvrdil, že v preferované pracovní kategorii pracoval i v období let učební doby, tedy v letech 1971 až 1974, a proto tato doba by mu měla být celá zhodnocena v preferované pracovní kategorii a jednak s ohledem na překvalifikování doby II. pracovní kategorie na I.B pracovní kategorii v r. 1985, by celá doba učebního poměru měla být zařazena do I.B pracovní kategorie. Takovým započtením doby by získal více jak 20 let zaměstnání v I.B pracovní kategorii, v důsledku toho by mu vznikl nárok na starobní důchod již dovršením 58 let věku.

[21] Krajský soud tak požadované rozčlenil na dvě samostatné otázky, Za prvé, zda skutečně celá doba výkonu učebního oboru je zhodnotitelná v preferované pracovní kategorii a za druhé, zda žalobce konal odborný výcvik na pracovištích zařazených do I. B pracovní kategorie převážně, resp. pravidelně.

[22] Nejdříve k otázce zhodnocení učebního poměru v období 1971 až 1974 v preferované pracovní kategorii. Žalobce nastoupil do učebního oboru provozní zámečnick na základě učební smlouvy s Ostravsko-karvinskými koksovny, n.p. OKR ke dni 1. 9. 1971 a závěrečnou učňovskou zkoušku z učebního oboru 24-24-2 provozní zámečnick vykonal dne 1. července 1974. Zvláštností doby učení byla skutečnost, že Ostravsko-karvinské koksozny neměly své vlastní učňovské učiliště a jejich učni se učili do 31. 12. 1972 u OKR - Důl Hlubina a od 1. 1. 1973 u BASTRA, o čemž svědčí nejen tvrzení žalobce, ale i razítka na ELDZ z let 1971 až 1974 a svědecká výpověď. Žalobce má za to, že právě z důvodu převedení učňů z Dolu Hlubina na BASTRO došlo k tomu, že mu od 1.1.1973 byla nesprávně hodnocena doba učení jen ve III. pracovní kategorii, neboť BASTRO nemělo pracoviště zařazená do preferovaných pracovních kategorií a tak ani nezohlednilo skutečnost, že učni, učící se pro Koksozny, vykonávali nadále učební praxi na pracovištích na koksovně, tedy pracovištích v preferované kategorii. Žalobce se odvolal na dobu učební výuky v prvním a první polovině druhého ročníku, která je mu vykazována ve II. pracovní kategorii.

[23] Soud nepochybně tvrdil žalobce, které bylo podpořeno výpovědí svědkyně M. V., že žalobce po celou dobu učebního oboru vykonával odborný výcvik na pracovištích Koksoven, a to bez ohledu, zda teoretická výuka byla realizována na odborném učilišti OKR Dolu Hlubina v období let 1971 až 1972, či následně na odborném učilišti BASTRO. Jestliže tedy vykonával odborný výcvik na stejných pracovištích koksoven po celou dobu učebního poměru, pak je nutno v preferované kategorii vykázat i dobu od po 31. 12. 1972 až do ukončení učebního poměru. Nicméně k otázce zařazení v preferované pracovní kategorii v I. ročníku, tedy od 1. 9. 1971 do 30. 6. 1972 soud nesdílí názor, že tato doba by měla být vůbec zařazena v jakékoliv preferované pracovní kategorii, byť je takto vykázána v evidenčním listě a žalovaná žalobci tuto dobu hodnotí ve II. pracovní kategorii. K této úvaze soud dospěl následovně. Zařazení do I. nebo II. pracovní kategorie bylo možno jen v případě, že pracovní činnost byla vykonávána soustavně a v průběhu měsíce převážně na pracovištích zařazených do preferované kategorie, tak jak je stanoveno v § 14 zákona č. 100/1988 Sb. I když v ust. § 3 nařízení vlády č. 117/1988 Sb. je pro potřeby posouzení hodnocení činnosti v preferované pracovní kategorii pro kategorii učňů vyžadována pravidelnost praktického vyučování na pracovištích

v preferovaných pracovních kategoriích, nelze „pravidelnost“ hodnotit samostatně bez vztahu oné časové převahy. Učeň I. ročníku, u kterého časově odborný výcvik nepřevažoval nad teoretickou výukou, nemohl v žádném případě dosáhnout časové převahy, což konec konců sám žalobce ve své výpovědi uvedl, že „učni, zvláště v druhé polovině roku, už chodili do provozu“. Při respektování zásady „*lex superior derogat inferiori*“ (právní norma obsažená v předpisu vyšší právní síly má přednost před normou obsaženou v předpisu nižší právní síly, tzn. v tomto případě zákon má přednost před nařízením vlády), nelze pravidelnost uvedenou v nařízení vlády nadřadit nad časovou převahou vyjádřenou v zákoně. Při úvaze, že je zcela dostačující jen pravidelnost, pak ab absurdu, konal-li by se praktický výcvik např. jen dvě hodiny týdně, ale pravidelně každý týden, pak by i toto muselo být hodnotitelné v preferované pracovní kategorii. Dle směrnice ministerstva školství (viz odstavec 13 tohoto rozsudku) až ve druhém a zejména třetím ročníku počet hodin odborného výcviku převažoval nad výukou odborných a všeobecných předmětů. Dle soudu by bylo možno v preferované pracovní kategorii hodnotit nejdříve dobu učebního poměru od 1. 9. 1972.

[24] Žalovaná žalobci eviduje celkem v preferované kategorii I.B a II. pracovní kategorii 7.234 dnů, z toho ve II. pracovní kategorii 488 dní v době učebního oboru a 214 dní v r. 1986; v I.B pracovní kategorii má započteno 6 532 dnů. Pro získání 20 let v I.B pracovní kategorii, což představuje 7.300 dnů, žalobce potřebuje zhodnocení v I.B pracovní kategorii 768 dnů v době učebního poměru. Učební poměr trval od 1. 9. 1971 do 9. 7. 1974 (dle odborného učiliště BASTRO), resp. do 30. 4. 1974, neboť od 1. 5. 1974 již má hodnoceno v I.B pracovní kategorii, což představuje 942 dní (od 1. 9. 1971 do 30. 4. 1974). Vzhledem k názoru soudu, že žalobci nelze hodnotit v jakékoliv preferované pracovní kategorii I. ročník učebního poměru, pak snížením 942 dní o 365 dní za první ročník (včetně dvou měsíců prázdnin po ukončení I. ročníku), žalobce by teoreticky mohl získat v preferované pracovní kategorii 607 dní, což mu nestačí k dosažení 7.300 dnů. Soud touto úvahou nepřekročil rámec žalobního bodu, jestliže neuznal vykázanou dobu ve II. pracovní kategorii za období od 1. 9. 1971 do 31. 12. 1972, neboť jestliže žalobce namítal nesprávné hodnocení doby učebního oboru v preferované kategorii, pak soud byl oprávněn se dobou učebního oboru zabývat v plné šíři, tedy i v neprospěch žalobce.

[25] Druhým žalobním bodem se žalobce domáhal započtení doby učebního poměru v I.B pracovní kategorii s ohledem na překlasifikování pracovních kategorií na koksovň v r. 1985. To, že došlo k přehodnocení pracovních kategorií v r. 1985, potvrdila svědkyně V., která dále ve shodě s žalobcem uvedla, že učni vykonávali odbornou výuku na různých pracovištích s různým zařazením do pracovních kategorií, když dělali tzv. kolečko, což spočívalo v tom, že vždy konali dvě směny na různých pracovištích, např. na koksových pecích, v uhelné službě apod. Ne však všechna pracoviště byla přeřazena do I.B pracovní kategorie, nepatřily tam např. pracoviště úpravny uhlí, uhelná služba, laboratoře, všeobecná údržba apod. Soud dospěl k závěru, že by bylo nadbytečné dále provádět dokazování ohledně zjištění rozsahu výkonu odborné praxe na jednotlivých pracovištích s ohledem na vyslovený závěr v odstavci 24 tohoto rozsudku, a proto v tomto směru již další dokazování neprováděl.

[26] Ze všech výše uvedených důvodů krajský soud obě žaloby podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodné zamítl.

[27] O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. s přihlédnutím k tomu, že ve věci plně procesně úspěšný žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona (§ 60 odst. 2 s.ř.s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodu uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava dne 22. února 2017

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně